

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozců

Záchrana Lilandgarie

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ ZÁCHRANA LILANDGARIE

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Záchrana Lilandgarie – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Záchrana Lilandgarie

Michaela Burdová

*Věnováno rodině a kamarádkám za to, že mě neustále
drží nad vodou a pomáhají, kde se dá.*

*Obzvláště Terce a „Lilynce“ za skvělé nápady, rady
a povzbuzení.*

OBSAH

Úvod – Čarodějova zloba.....	7
Vzpomínky	20
Mnohá vysvětlování	36
Za úplňku.....	47
Spoutávač.....	62
Královské povinnosti.....	76
Prokletí.....	90
Pod stříbrem řeky	106
Rozmary a následky.....	117
U jezera	130
Proměna	141
Legendární poslové nebes	153
Orrimové.....	165
Výměna	178
Hledání	189
Noční můra	199
Ve vesnici Reas.....	211
Sbohem, přáteli	226
Oheň proti ohni	241

Slzy zármutku	253
Dál na sever	265
Trest	273
Pomocná ruka	280
Pochopení.....	290
Zpět na Nimiliedu	308
Pomsta.....	319
Nositelka moci dobra	336
Koncem je začátek	355
Před odjezdem	366
Epilog	380
Elfská řeč.....	387
Poděkování.....	388

ÚVOD

ČARODĚJOVA ZLOBA

Srdcové ostrovy leží na jihovýchodě Lilandgarie v Nekonečném moři. Tvoří je celkem deset ostrůvků seskupených do tvaru připomínajícího srdce, podle čehož také dostaly své jméno. Původní elfský název však zní *Seelen minn*, což v překladu znamená Srdce samoty, protože povrch všech deseti ostrovů netvoří nic jiného než holé skály a pustina. Na ostrovech nežije téměř nic. Pouze pár drobných živočichů, převážně hlodavců, hadi, ještěři, několik málo druhů ptáků, a především hmyz.

Kdysi ale bývaly Srdcové ostrovy domovem hrůzostrašných ještěřů zvaných Takrové, pocházejících ze samých hlubin temnot. Před dávnými věky, v dobách, kdy do Lilandgarie přišli první lidé, začali zakládat Leondské království a navazovat spojení s elfy, Takrové ze Srdcových ostrovů unikli a začali Lilandgarii pustošit a ničit. Hnání touhou po zkáze a smrti působili světu velké trápení. Nakonec se je podařilo za velkého úsilí nejmoudřejších a nejsilnějších Nejvyšších elfů a lidského čaroděje zahnat zpět na ostrovy *Seelen minn* a uspat je věčným spánkem. Od těch dob o Takrech nikdo neslyšel a o jejich existenci se dochovaly pouze legendy.

Až do doby, kdy se Valgarovi podařilo probudit je z věčného spánku a podrobit si jejich vůli Černými kouzly.

Maxarel pomalu kráčel temnou chodbou v samotném nitru skal na ostrově Bell, největším ze Srdcových ostrovů. Velké skalní masivy tvo-

řily povrch celého ostrova a pod nimi se rozkládaly rozlehlé a prastaré jeskyně; labyrint černých chodeb a zákrutů, utvořený samotnou přírodou. Maxarel si pamatoval jen schody od Prvního vchodu a cestu vedoucí k Pánovu sálu. Valgarův čarovný talisman, který nosil Maxarel na krku, ho vždy přenesl na to samé místo – před strmou, zákeřnou stěnu šedých a černých skal, kde se ukrýval vchod do podzemního labyrintu. Byl neviditelný všem očím a otevřel se až po pronesení magického slova a Maxarel to slovo znal. Prozradil mu ho sám Valgar. Všichni ostatní jeho poskoci museli vyčkat venku před skalami, dokud je nevpustil dovnitř některý z čarodějových sluhů.

8 Maxarel procházel mezi kamennými zdmi úzkou chodbou, která se směrem vzhůru zužovala a mizela v černé prázdnotě. Nebylo zde vůbec žádné světlo, na stěnách nebyla ani jedna pochodeň. Musel si na cestu svítit plamenným mečem, který svíral v pravé ruce. Tato cesta byla jediná, kterou znal. Jinou nechodil, i když jich tu existovaly stovky. Za každým rohem chodba uhýbala doprava i doleva, ale Maxarel věděl, že musí jít stále rovně, jinak by se mohl snadno ztratit a už by z děsivého labyrintu nikdy nevyšel. Nepomohl by mu ani Valgarův čarovný přívěšek. V podzemí účinkovala jen Pánova magie. Jen on zde měl moc a nikdo jiný tu svou sílu nemohl používat. Nikdo jiný, kromě všemocné síly dobra...

Maxarel věděl, že se ve spleti chodeb již ztratila spousta Valgarových přísluhovačů a že jim Spasitel nikdy nepomohl. Nechal je bloudit rozlehlými jeskynními tunely, dokud nezemřeli žízní a hladem. Maxarel tak skončit rozhodně nechtěl. Proto se usilovně držel jen této jediné cesty. Raději nikam jinam nechodil a už vůbec netoužil poznávat tajemství skal. Byla zde přece otevřená Brána temnot! Kdo ví, co všechno se v podzemních chodbách prochází...

Jak se blížil k Pánovu sálu, což byla obrovská jeskyně v samém srdci labyrintu, narůstal v něm strach. Opět nesl svému Spasiteli špatné zprávy. Opět ho zklamal. Nechtěl ani pomyslet, jaká bude Valgarova zloba. Chvěly se mu ruce a po tváři mu stékal studený pot. Valgar byl jediný, koho se kdy opravdu bál...

Ve tmě visel ledový, mrtvolný vzduch. Byl vlhký a zdálo se, že by se

dal i nahmatat, jak byl hustý. A vznášelo se v něm cosi zlého. Něco děsivého, co vysávalo teplo z těla a nechávalo tuhnout krev v žilách. Maxarel věděl, že celé skály jsou prostoupeny mocí Temných sil, které Valgar vyvolal a kterým nyní sloužil.

Blížil se ke konci chodby a rudé světlo jeho ohnivého meče se rozlévalo po temných a studených kamenných stěnách. Každý obyčejný člověk, ale možná i mnohý hrdina by na tomto děsivém místě dostal strach. Působilo to tu zlověstně a zákeřně. V nekonečné škvíře vysoko nad chodbou tiše kvílel vítr, byl slyšet šum netopýřích křídel a šepot neznámých, pradávných hlasů. A Maxarel měl navíc neustále pocit, že ho něco pozoruje; cítil na sobě desítky očí. Ale toho se nebál. Nic mu nemohlo nahnat strach, vždyť byl nejobávanější ze všech Pánových přísluhovačů. Nebál se ničeho, kromě svého Spasitele.

Před ním se objevila vysoká a hladká skalní stěna, ztrácející se v černé temnotě jeskyně. Maxarel osvětlil skálu ohnivým mečem a přiložil na ni dlaň. Po chvilce se uprostřed skalní stěny objevila dlouhá škvíra ve tvaru trojúhelníku stojícího na špičce. Škvírou problesklo rudé světlo a trojúhelníkové dveře se s hřmotným skřípěním pozvolna otevřely. Vysunuly se dovnitř, zajely ke straně a odkryly tak trojúhelníkový otvor dost velký na to, aby jím mohl projít dospělý člověk.

Maxarel se zhluboka nadechl. Pak vstoupil do velké, okrouhlé jeskyně.

Prostory byly zalité mihotavými a proplétajícími se černými stíny a rudými světly plápolajících ohňů ve velkých zlatých mísách na vysokých podstavcích z černého kamene, stojících podél stěn jeskynního sálu. Vlhké vápencové zdi byly protkané rudými žilkami a zvedaly se v nepravidelný pokroucený strop, z kterého viselo několik dlouhých, ostrých krápníků. Na nejzazším místě sálu, na čtvercovém podstavci, k němuž vedly čtyři široké schody, stálo něco jako trůn vytesaný do skály a pomalovaný rudými runami, které určitě nebyly ani lidské, ani elfské, ba ani trpasličí... Na temném trůnu, v černém stínu, seděla vysoká mužská postava v krvavě rudém plášti s kápí staženou hluboko do tváře. Nad trůnem zela ve skále obrovská puklina, v níž nebylo vidět nic než tmu. Hluboká, prázdná a nekončící tma a černota, nikde

ani nejmenší záblesk světla. Kolem okrajů temné pukliny stékalo cosi černého, matného a hustého jako roztavený kov a páchnoucího jako síra. Tekutá hmota vytékala přímo z prázdné pukliny. Maxarel dobře věděl, že to je Brána temnot.

Pomalu, s bušícím srdcem, vykročil ke svému Spasiteli. Vzduch byl čím dál tím těžší a mrazivější. Z Brány sálal ledově mrtvolný chlad, ze kterého se svíraly vnitřnosti a zpomaloval tep, volně dýchat bylo stále těžší a mysl se otupovala. Avšak Maxarel nebyl jen obyčejný člověk. Byl Mordat – napůl člověk, napůl netvor; jedna z nejstarších Sil temnoty, která při prvním příchodu lidí před tisíciletími pohltila několik jedinců do své moci. Skrývala se v něm pradávná síla zla, která potlačovala jeho lidskou část a dělala z něj krutou bytost sloužící temnotě.

Ale Brána mu všechnu jeho moc ubírala, vládla černému ohni a její dech, ledovější než cokoli jiného, co si dovedl představit, hasil jeho sílu. V těchto místech vládl jen Valgar, nikdo jiný. Brána působila na Maxarela velkolepě a úchvatně. Sice v její blízkosti ztrácel svou moc Mordata, ale dodávala mu jinou sílu, duševní. Sílu temnou a zlou. Cítil se zde jako pravý služebník temnot.

Kolem Valgarova trůnu polehávala pětice velkých huňatých vlků, což v Maxarelovi vzbuzovalo ještě větší respekt. Věděl, že jeho Pán miluje vlky, psovitě šelmy a všechny jim podobné netvory a že se k nim vždy choval s největší láskou, jako by to byli ti nejroztomilejší domácí mazlíčci. I Dargwlky si hýčkal a nedal na ně dopustit. Maxarela vždy popuzovalo, že čaroděj dával přednost třem obludným bestii před ním samotným. Jeho vlci ale byli nádherní, silní, s krásnou stříbrošedou a černou srstí. Leželi s hlavou hrdě zdviženou a očima pozornýma ke všemu, co se v sále jen pohnulo. Nyní upřeně a nehnutě pozorovali Maxarela.

Předstoupil před Černého čaroděje a oddaně poklekl u prvního schodu. Sklonil hlavu a plamenný meč zmizel, aniž by si to uvědomil. Valgar seděl ve stínu na svém kamenném trůnu přímo pod Bránou a ani nehlesl.

Maxarel netušil, jak se jeho Pán tváří, jestli se zlobí a zda se na něho dívá. Opatrně zvedl hlavu, ale čaroděj byl skrytý ve tmě. Když se ko-

nečně pohnul a vstal, jeho dlouhý rudý plášť zašustil a zaleskl se ve světle ohňů, které planuly v hlubokých mísách po obou stranách trůnu. Ale ani tak mu Maxarel neviděl do obličeje zahaleného kápí.

Valgar velmi pomalu sestoupil ze schodů a stanul vedle něj. Maxarel opět sklonil hlavu a sledoval lem Pánova pláště, který sahal až na vlhkou zem.

„Neuspěl jsi!“ pronesl čaroděj hlubokým, zvučným hlasem, který se rozléhal po celé jeskyni.

Maxarel věděl, že Pán pozná jeho prohru ještě dřív, než vůbec cokoliv řekne.

„Ano, můj Spasiteli,“ přiznal přiškrceným hlasem. Neopovažoval se však vzhlednout.

„Kolikrát už jsi mě zklamal, Maxareli?“ zeptal se ho Valgar zdánlivě klidným hlasem. Za předstíraným klidem se ale skrýval vztek a zlost. Mordat neodpověděl.

„Nepřivedl jsi mi jednorožce v době, kdy se skrýval u Ismires, nezažil jsi královnu země, když jsi ji zabít měl, prohrál jsi bitvu o Rubínové údolí a opět jsi nebyl schopen přivést mi jednorožce ani tu elfku!“ Při poslední větě nebezpečně zvýšil hlas.

„Podcenil jsem sílu svého bratra, Spasiteli. Uprchl s princeznou i jednorožcem...“

„Ano. Tvůj bratr,“ přerušil ho Valgar ostře. „Tvůj bratr Veragin už mi způsobil hodně problémů, Maxareli. Zabil jednoho z mých milovaných Dargwlků – máš vůbec ponětí, jak prastará tato stvoření jsou? Ze samých hlubin temnot jsem je musel vypustit! Tvůj bratr hatí všechny moje plány, chrání tu elfku a odvádí tvou pozornost a soustředěnost od plnění tvých úkolů. Říkal jsi, že ho získáš na mou stranu, že jste čekali na mé osvobození společně, ale zatím se ti nepodařilo nic z toho, co jsi sliboval. Řekni, Maxareli, proč bych tě neměl na místě zabít? Nebo tě raději nechat trpět a umírat tou nejhorší a pomalou smrtí?“

„Protože...“ začal Maxarel a ze všech sil se snažil ovládnout svůj chvějící se hlas, „protože jsem tvůj nejsilnější a nejvěrnější stoupenec, můj pane. A protože jen já ti dokážu přivést posvátného jednorožce.“

„Dosud se ti to nepodařilo. A já už jsem unavený věčným čekáním a ztrátami!“ zařval čaroděj vztekle. Vlci zlověstně zavrčeli.

„Tentokrát tě nezklam. Raději zemřu, než abych se vrátil bez elfky a jednorožce. To ti přísahám!“ prohlásil Mordat odhodlaně.

„Dobrá, já tvoji přísahu tedy přijímám,“ odvětil Valgar o něco klidnějším hlasem. „Vstaň!“

Maxarel se váhavě postavil a pohlédl čaroději do obličeje. Neviděl však nic; jeho tvář zakrýval černý stín kápě. Valgar se k němu otočil čelem; byl vyšší než Mordat a působil hrozivě a tajemně.

„Tentokrát královnu země získáš a přivedeš mi ji. Jednorožec tě bude následovat sám, půjde za ní kamkoliv. I do pekla, neboť on nevidí nic zlého ani v samotných základech temnot. Jak bláhové a naivní dobro je!“ Zlověstně se zasmál. „A jestli bude tvůj bratr i nadále dělat problémy, zabiješ ho. Má poslední možnost se ke mně přidat.“

„Jsem si jistý, můj Spasiteli, že ho tentokrát přesvědčím. Byl nucen na sebe znovu vzít svou pravou podobu. Opět v něm vzplanul plamen zla. Půjde za mnou!“ ujišťoval čaroděje Maxarel. I přes všechnu svou krutost a podlost bratra miloval. Byl to jediné, co měl.

„Ale ta elfka, pane... Zdá se, že začala využívat moc dobra, kterou v sobě nosí. Utkal jsem se s ní, ale byla dosud slabá. Ještě ji nedokázala ovládnout.“

„Hlupačka,“ utrousil Valgar a odstoupil od Maxarela.

Z temnoty jeho trůnu se vynořila velká kočka, téměř stejně velká jako Dargwlk. Neměla žádnou srst, byla holá jako právě narozené myší mládě. Její vyzáblé tělo obepínala narůžovělá kůže. Měla až nepřírozně dlouhé nohy a pod ohavnou kůží se jí rýsovaly kosti a žebra. Protáhlá hlava se podobala spíše hlavě ještěra nebo draka; měla ještěřtí tlamu i nozdry, ale žádné uši. Kolem zešikmených očí, na čele a na dlouhém čenichu se černalo pár dračích šupin a po celé délce hřbetu až po útlý, dlouhý ocas se táhl hřeben špičatých ostnů a ostrůvky šupin.

Maxarel ohyzného tvora dobře znal a hluboce nenáviděl. Podíval se krátce do jeho stříbřitých, lstivých očí, orámovaných černými šupinami, a raději rychle pohled odvrátil. Valgar v temném jazyce černé

magie nazýval tvora Dechron, avšak elfové mu říkali Ner'kar. Byl to příbuzný draků a někde v prastarých kořenech možná i Takrů. Prý měl vynikající čich, dokázal zachytit pach i na míle daleko, a jeho stříbřité oči skvěle viděly i ve tmě. Byl to výborný stopař.

Všichni byli přesvědčeni, že Ner'karové už dávno vyhynuli. Tento tu ale byl. Valgar ho našel v jeskynním labyrintu a pojal ho za svého mazlíčka. Choval se k němu lépe než k Maxarelovi a rozmazloval ho, jako by to byl ten nejkrásnější tvor na zemi. Ale Maxarelovi připadal odporný, nenacházel na něm nic přitažlivého a nechápal, co na něm jeho Pán vidí tak zázračného. Možná to bylo jen vědomí, že je to příbuzný draků a vyhynulý druh. V každém případě si ho Valgar oblíbil.

Ner'kar se o čaroděje začal otírat jako kočka a vydával při tom podivný cvrlikavý zvuk. Valgar ho pohladil po šupinaté hlavě a když Maxarel pohlédl jeho do podlézavých očí, zahlédl, jak netvorovi z tlamy vystřelil rozeklaný černý jazyk.

„Je to hlupačka,“ zopakoval Valgar. „Stále ještě nepochopila podstatu moci, kterou v sobě nosí. Zatím ještě není nebezpečná, ale dávej si na ni pozor.“

„Ano, můj Spasiteli.“

„A kde jsou Drikor s Nirodem? A co skupina noxogů, které jsem ti dal, abys dopadl ty červy, kteří se mi opovažují postavit?“

„Dargwlky jsem poslal za Veraginem a princeznou do Tmavého lesa. A noxogové... noxogové jsou všichni mrtví, můj pane.“

Valgar se k němu hněvivě obrátil: „Mrtví?“

„Přiletěli draci a zabili je.“

„Draci!“ vykřikl čaroděj tak zuřivě, až od něho Ner'kar odskočil. „To kvůli nim jsou všechny mé plány v troskách! Ti zatracení elfové! A ti hlupáci z království se s nimi spojili! Udělali něco, na co bych si nikdy netroufl pomyslet! Spojit se s draky! Jak to, že mě to nenapadlo? Nechal jsem se zaskočit a podcenil jsem odvahu té elfské princezny! A prohrál tak válku s královstvím!“

Maxarel sklonil hlavu. Jeho Pán zuřil...

„Avšak teď jsou slabí...“ pokračoval Valgar klidnějším, tišším hlasem. Zamířil zpět ke svému trůnu a jeho plášť se za ním prudce zavlnil.

Sedl si a zmizel ve stínu. „Král Leodhen je mrtev, vojsko téměř pobito, město zničeno.“

„Král Leodhen je mrtvý?“ podivil se Maxarel. Jasně si vzpomínal, jak před lety jeho i Veragina královny stráže pronásledovaly a jak usilovně po nich pátraly. Ale především si vzpomínal na ten večer, kdy Leodhenovi vojáci vtrhli do jeho rodné vesnice a odvedli a poté zabili jejich otce. „Tak on je mrtvý...“

„Ano,“ potvrdil čaroděj. „Už tě nemusí tížit tvá pomsta.“

„Nepřestanu se mstít, dokud nebude celý královský rod vyhuben a království nezanikne! Nyní je králem ten princ, Falien. Sám ho zabiju.“

Valgar se rozchechtal příšerným, hrozivým smíchem.

„Doteď jsi nedokázal ublížit ani jednomu z té skupiny.“

„Podcenil jsem je,“ odvětil Mordat zahanbeně. „Ale můj pane, mohli byste vyslat další armádu, aby na Santiel zaútočila! Jak jste sám řekl, jsou teď slabí!“

14

„Nemám už žádnou armádu!“ vyštěkl Valgar nasupeně. „Všechna má snaha, všechno úsilí, s jakým jsem vypouštěl netvory z temnot, přišlo nazmar! Celá má armáda je rozprášena. Draci všechny spálili, jen hrstka kirlopů a noxogů se vrátila, aby mi podala hlášení.“

Odmlčel se a Maxarel se v nastalém tichu bezděky zachvěl. Ucítíl moc Brány...

Náhle cosi zaslechl. Tiché zasténání, nepatrné zaševelení, které se ozývalo ze tmy napravo pod podstavcem. Ale Mordat nedokázal rozpoznat, od koho to tichounké naříkání pochází. Znovu promluvil jeho Spasitel a přitáhl tak jeho pozornost.

„Navzdory všemu jsem vyslal několik oddílů svých věrných kirlopů, aby hatili plány nové, mladé a nezkušené královny a sledovali hrad i město ve dne v noci. Nejvíce je oslabíme, a možná i zničíme, když je připravíme o vůdce. Proto doufám, že se jim podaří královnu zajmout a přivést mi ji.“ Ďábelsky se ušklíbl, až mu zasvítily bílé zuby. „A navíc...“ Maxarel si všiml, jak se čaroděj v trůnu narovnal a přehodil si nohu, přes nohu. „...jsem našel účinný způsob, jak své netvory posílit. Jak je udělat ještě hrozivějšími, ale i chytřejšími. Vytvořil jsem nový druh.“

„Nový druh kirlopů, můj pane?“ podivil se Maxarel upřímně.

„Přesně tak,“ potvrdil Valgar pyšně. „Ale jejich vyvolávání z temnoty je mnohem náročnější než u obyčejných kirlopů. Bude trvat dlouho, než se mi podaří dát dohromady alespoň jeden oddíl.“

„A potom...“

„A potom uvidíš, co se bude dít.“

„Znovu zaútočíte na království!“

Valgar neodpověděl, ale Maxarel si byl jistý, že se v černotě svého trůnu potměšile usmál.

„A co města v povodí Lili, můj Spasiteli?“ zkusil to Maxarel ještě váhavě.

„I tam mých netvorů ubývá. Vracejí se sem po hrstkách, poraženi královskými vojáky, a já si na nich vybíjím svůj vztek,“ zasmál se zlověstně. „Na kom jiném si mám ulevit? Přitáhnou zpátky s neúspěchem a čekají vlídné přivítání? Pche! Ty zrůdy jsou naivnější, než jsem si myslel.“

„Tak co teď hodláte udělat?“ odvážil se zeptat Mordat, když náhle ucítil, že se mu cosi oťelo o nohu. S odporem ucukl a spatřil Dechrona, jak na něj upírá své vychytralé, lstivé oči. Oči ostřejší než meče. Mordat se zamračil a zhnuseně se od vyzábělého stvoření odtáhl.

„Co hodlám dělat...?“ zašeptal čaroděj, že ho Maxarel sotva slyšel. „Co hodlám udělat?!“ rozkřikl se nakonec téměř nepřičetně.

V Maxarelovi hrklo.

„Měl bych tě nechat zpráskat bičem, měl bych tě mučit a týrat těmi nejstrašnějšími kouzly! Za to, jak jsi neschopný!“

„Můj pane...“

„Mlč! Hlupáku!“ zarazil ho Valgar příkře a opět vstal. Začal přecházet před svým trůnem z místa na místo a mnout si ruce. Vlci k němu otáčeli hlavy, až k nim nakonec přistoupil a dlouhými prsty poškrábal jednoho z nich za ušima. Hned se k němu nahrnuli i ostatní a dožadovali se přízně.

„Už se na tebe nemohu spolehnout, Maxareli. Příliš jsi mě zklamal. Mohl bych tě dát na mučidla, ale k čemu by mi to bylo? Zmračený a vysílený bys mi byl k ničemu. A lepšího pomocníka nemám. Přesto

už se nemohu spoléhat jen na tvé umění. Nemohu si dovolit další neúspěch.“

Maxarel netušil, kam tím Valgar směřuje, ale neopovažoval se ho zeptat.

„Proto ode dneška nebudeš pracovat sám.“

„Pane?“

„Půjdeš do Západních vesnic, však to tam moc dobře znáš, a najdeš Spoutávače. Nebo také Skrývače, jak se mu jinak říká.“

„Spoutávače?“ podivil se Maxarel. Dechron přiskočil ke svému Pánovi, uvelebil se mu u nohou a s prskáním odháněl vlky. Ti na něho výhruzně vrčeli a ohrnovali pysky, ačkoli byl Ner'kar dvakrát větší než oni. Ale Valgar je opustil a přešel přímo k Maxarelovi. Ve světle ohně teď Mordat spatřil jeho lesklé černé oči. Byly hlubší a temnější než samotná Brána temnot. Zabodávaly se do něho a jeho temný pohled byl takřka nesnesitelný. Ale Maxarel to vydržel. A čaroděj se vznešeně napřímil.

16

„Ano, přesně toho. Slyšel jsi o něm, ne?“

„Ovšem, můj Spasiteli. Ale myslel jsem, že už je dávno mrtvý. Pomáhal vám za časů, kdy jste se poprvé pokoušel vyvolat zlo a kdy jste byl spoután Kletbou. Byl to mocný čaroděj.“

Valgar se usmál: „Hodně mi tehdy pomohl. To musím uznat. Oklamal i mého otce. Dokázal oklamat všechny... a dokáže to i nyní. Není mrtvý, vím to. Cítím to. Po mém spoutání zmizel, ale já si jsem téměř jistý, že vím kam.“

„Vy chcete, abych ho našel?“

„Chci, abys ho našel, společně s ním vypátral elfku i jednorožce a přivedl mi je. Ne nadarmo se mu přezdívá Spoutávač.“

Maxarel se zamračil. Nelíbilo se mu, že by měl pracovat s někým dalším... s někým téměř sobě rovným. Dělit se o výsadu nejvyššího Pánova služebníka. Domlouvat se na rozkazech s někým jiným. Navíc o Spoutávači slyšel. Říkalo se, že kdysi pracoval pro čaroděje Orlina jako jeho pomocník. Byl tehdy hodně mladý, o něco mladší než Valgar, když se pokoušel vyvolat zlo. A spojil s ním své síly. Pomáhal mu jeho otce klamat, aby si dál myslel, že je jeho syn plně oddán dobru.

Avšak nikdo neznal jeho pravé jméno. Spoutávač se mu říkalo proto, že silou vůle dokázal spoutat a ochromit síly ostatních. Obrátit je proti nim samotným. Někdo ho ale nazýval také Skrývačem, poněvadž byl mistrem iluzí a klamů. Orlin tvrdil, že má výjimečně vyvinutou mysl a vůli. Soustředěním a silou myšlenky dovedl před očima ostatních vyvolat obraz, který tam ve skutečnosti vůbec nebyl. Dokázal se napojit na mysl člověka, kterého chtěl oklamat, a ukázat mu to, co chtěl, aby viděl. Takže mohl před Orlinem skrývat Valgarovu tajnou místnost, kde prováděl své temné rituály a učil se černé magii. Dveře měl Orlin celou dobu před nosem, ale kvůli Spoutávačovým klamům je neviděl. Proto se mu přezdívalo i Skrývač; uměl před očima ostatních skrýt téměř cokoli.

Orlin by samozřejmě jeho klamy dokázal prokouknout. Ale protože ho něco takového nenapadlo ani ve snu, neměl žádný důvod předpokládat, že jeho syn provádí něco nekalého, ani důvod po něčem pátrat. I když postupem času začínal mít neblahá tušení. Tajnou místnost objevil až poté, co ho o všem informoval velký Bílý lev. Valgar se Spoutávačem uprchli a všechny iluze a kouzla konečně zmizely.

17

Spoutávač nebyl vyloženě zlý, neměl v sobě nic z temnoty, ale byl mazaný a podlý. Přidal se vždy na tu stranu, na které měl jasné výhody a kde bylo zaručeno vítězství a moc. Vždy dbal na to, aby byl na té straně, kde mohl něco vyískat. Tehdy, před deseti lety, viděl svou šanci v povstání zla. Doufal, že kdyby pomohl Valgarovi, mohl by poté těžít z postavení jeho přítele a věrného služebníka. Ale věci se zvrtyly a hrozba byla zahnaná. Stáhl se do ústraní a celá léta v klidu přežíval pod vládou dobra. Nikdo ho nedokázal najít. Ani král Leodhen.

„Ale pane, ten muž se k vám nevrátil, když jste se osvobodil. Nejednal vaším jménem a nezabýjel za vás tak, jako já a můj bratr. Není věrný, Spasiteli.“

„Nezklamal mě o nic víc, než ty!“ obořil se na něho Valgar. „Spoutávač je nestálý. Ano, nedá se mu věřit. Záleží mu jen na vlastním blahu. Ale neopovází se mi vzepřít. Ví, že s nástupem zla by mohl projevit své síly, získat zpět svou důležitost a nemusel by dál trčet v jedné z těch zapadlých vesnic jako obyčejný bezvýznamný hlupák.“

Čaroděj vztáhl svou dlouhou ruku k Maxarelovi. Zpod rukávu vyklouzly štíhlé bílé prsty s černými nehty. Valgar prsty lehce nakrčil a poté je zaťal v pěst. V ten okamžik Maxarel pocítil silný tlak kolem krku. Jako by ho stahovala neúprosná smyčka. Dusil se, lapal po dechu. Pánova síla byla strašlivá a rostla každým dnem. Brána temnot mu dodávala velkou moc.

„Najdeš ho, Maxareli! Najdeš ho a společně s ním mi přivedeš jednorozce. Jedině Spoutávač dovede spoutat princeznu moc. Snad pro tebe potom bude snazší mi ji přivést. A jestli i tentokrát zklameš, uvrhnu tě do hlubin temna. Do nicoty a prázdnoty, kde budeš na věky bloudit. Bez života, bez radosti, bez touhy... Jako prázdná schránka odsouzená k utrpení a samotě.“

Mordat zasípal a padl na kolena, docházel mu dech. Plíce se mu stahovaly, zoufale potřebovaly kyslík. Valgar s krutým úsměškem pozvedl nataženou paži ještě výš, a jakási neviditelná síla zvedla Mordata ze země a vyzdvihla ho do vzduchu. Maxarel se svíjel a trpěl, ale Spasitelova krutost se zdála být nekonečná. Konečně jeho neviditelný stisk povolil. Mordat se zaduněním dopadl na studenou zem, chvějícími se prsty si svíral rozbolavělé hrdlo a zoufale lapal po ledovém vzduchu.

Valgar zamířil podél podstavce s trůnem k zadní stěně do neprostupné tmy. Z temnoty náhle zaznělo jeho tiché zamlaskání a v odpověď se ze stínu ozvalo zavzlyknutí. Zděšený Maxarel upřel zrak do tmy. Valgar zamlaskal znovu. Z temného stínu se vyplazila vyhublá křehká dívka v roztrhaných hadrech, se špinavými zacuchanými vlasy a s usazenou tváří. Roztřeseně se po zemi došourala až ke svému Pánovi, přitáhla si kolena k bradě a hlasitě se rozplakala. Byla celá špinavá a na těle pod šaty byly vidět podlitiny a modřiny.

Valgar se k ní sklonil a se zlomyslným úsměvem jí odhrnul vlasy z obličeje. Dívka však odvrátila tvář, a když se čaroděj dotkl jejího ramene, ucukla. Na tvář jí okamžitě přilétla tvrdá facka, div že se nesvalila na bok. Valgar ji hrubě chytil za bradu, cosi jí pošeptal do ucha, až se roztřásla od hlavy k patě, a znovu se otočil na Maxarela. Mordat nepochyboval o tom, že to byla čarodějova otrokyně. Kdoví, odkud ji jeho poskoci unesli...

„Nebude ti věřit, že tě posílám já.“

Maxarel věděl, že stále hovoří o Spoutávači.

„Proto ho oslovíš jeho pravým jménem. Nikdo ho nezná. Jenom já... Sám jsem ho odhalil. A já ti to jméno prozradím, Mordate. Řeknu ti ho... a ty se vydáš na poslední pátrací výpravu svého života, protože potom už nebude nic. Selžeš-li, čeká tě jen utrpení. Uspěješ-li, tvá moc vzroste. Všemocný Golrog vystoupí z temnoty světů a žádné další hledání již nebude zapotřebí.“

VZPOMÍNKY

Mezi černými, vysokými a hustými stromy běžel velký zuřivý netvor. Trochu se podobal člověku, trochu lvu. Proplétal se mezi temnými kmeny a zrádnými větvemi a nad hlavou mu ševelil děsivý šepot korun.

Mordat, v elfské řeči správně nazývaný Morrgalodat, utíkal Tmavým lesem s elfskou princeznou přehozenou přes rameno.

20

Byla již noc a tady, v *Lese přízraků a strachu*, to byla zlá a proradná noc... Kmeny a větve stromů byly černé a temně zelené. Na zemi leželo spadané jehličí, které křupalo a praskalo pod netvorovými těžkýma nohama, a mezi tmavými kmeny vyrůstalo neprostupné křoví a keře, z nichž vše sledoval nespočet vražedných a lstivých očí. Vzduch zde byl studený a až nebezpečně čerstvý, nasáklý vůní stromů a spadaného jehličí.

Aranis měla strach. Ležela Mordatovi, jenž býval jejím přítelem Veraginem, na rameni a nevěděla, co si má myslet. Co se teď stane? Kam utíkají? Co s ní asi hodlá Veragin udělat...? Vždyť je Mordat! Celou dobu jim lhal. Klamal ji... klamal všechny ostatní...

Pokoušela se mu vysmeknout, bušila do něj pěstmi, prosila ho, ale nic nepomáhalo. Běžel dál, bez únavy, bez zaváhání, aniž věděl, kam se vlastně žene. Aranis se chvílemi rozhlížela po lese. Byl tak strašlivý, tolik děsivý... Zdálo se jí, že i stromy zde mají uši a oči. Nikde nebylo vidět živou duši, ale přitom cítila, že sami rozhodně nejsou. A i když nejzřetelněji slyšela dusot Veraginových těžkých nohou, jeho dech a praskot větví, jak si jimi prorážel cestu, jasně vnímala i jiné zvuky. Vzdálené, zastřené a tajemné.

Mezi hustými korunami se jen obtížně dalo zahlédnout hvězdné nebe a stříbřitý měsíc. Avšak jeho záře se rozlévala mezi stromy a mlhavý přisvit dopadal na zem. Tmavý les působil velmi zrádně, proměnlivě a záludně. Jako by v něm nic nebylo takové, jak se na první pohled zdálo.

Veragin se náhle zastavil. Prudce a nečekaně zaskočil za nejbližší mohutný strom a skryl se za něj. Popadl elfku do mohutných rukou, které spíš vypadaly jako velké tlapy, a postavil ji na zem. A když ji vzápětí tvrdě přitiskl k drsnému kmeni, Aranis se leknutím zajíkla. Otočil se k ní a prst si přiložil na ústa, plná ostrých zubů. Zavrčel něco jako *psst*, silnými rukama jí svíral ramena a mačkal ji ke stromu.

Aranis se na něj vyděšeně dívala, ale on její pohled nevnímal. Soustředil se na něco jiného. Něčemu naslouchal... Jeho děsivá lví tvář byla stažená do pozorného výrazu. Hustá zlatá hříva mu spadala do ohnivých očí planoucích zlatočernými plameny. Celé jeho tělo bylo větší, svalnatější a silnější, porostlé černožlatou srstí. Ale navzdory všemu to byl stále on. Její Veragin...

21

Celá roztřesená, vyčerpaná a zmatená se rozhlédla kolem. Vanul studený večerní vánek a černé větve stromů se v něm lehce prohýbaly, šuměly a výhruzně naříkaly. Vše halila černočerná tma. Zaslechli zvuky, jako kdyby okolo nich někdo chodil. Jehličí praskalo stejně, jako předtím pod Veraginovými nohama, a husté keře šuměly a šeptaly si. Kamkoli se elfka podívala, zdálo se jí, že je pozorují dva páry záludných očí. Avšak když se zadívala pozorněji, nic nespatriła. Pověry nelhaly. Tmavý les je děsivě a hrůzu nahánějící místo plné přízraků a tajemných, zlých tvorů. Cítila je. Cítila jejich přítomnost, drobné záchvěvy neznámých pocitů, proudění různých životů. Vnímala přítomnost temnoty.

Někde zapraskala větev. Aranis sebou leknutím trhla, ale Mordat na ni okamžitě výhruzně zavrčel. Zachvěla se a přitiskla se těsněji ke stromu. Chtěla se zeptat, co to bylo za zvuk, ale bála se Veraginova hněvu.

Měla z něho strach...

Rychle se v duchu spojila s jednorožcem. Věděla, že je tu s nimi,

i když byl stále neviditelný. Ale stál blízko ní, cítila jeho teplo, tlukot jeho srdce i známý a konejšivý proud jeho pocitů a myšlenek. Myšlenek tak hbitých, hustých a navzájem se proplétajících, že se jí nedařilo v nich vyznat, ani jim porozumět, ani z nich cokoliv zachytit. Aranís na to byla zvyklá, věděla, že nemůže pochopit jednorozcovo myšlení ani vnímání světa. Dorozumívala se s ním pomocí pocitů, což bylo mnohem hlubší, než kdyby si vyměňovali myšlenky.

Cítila, že jednorozec stojí těsně vedle ní. Zcela klidný, beze strachu, bez vzrušení, bez sebemenších známek napětí či nejistoty. On byl ztělesněním dobra. On byl dobro. Nevěděl, co je to zlo. Nechápal jeho podstatu. Na to bylo jeho myšlení příliš čisté a nevinné, příliš dobré. V Tmavém lese nepocitoval žádné ohrožení. Cítil jen strach a zoufalství těch, kteří byli s ním, a byl jim vždy nablízku, aby je utěšil, ukonejšil a pomohl jim svou nehynoucí láskou a ušlechtilou duší. Avšak hrozbu, která hrozila jemu samotnému, neviděl. Neviděl ani nebezpečí, která hrozila jeho společníkům, ale vnímal jejich pocity, obavy a strach. A především jim důvěřoval.

22

Aranís chtěla, aby zůstal neviditelný. Bála se o něj a on to věděl. Zahříval ji útěchou a ona se pokoušela zklidnit své divoce bušící srdce. Hrdlo se jí svíralo strachem a panikou. Netušila, že na ni bude Tmavý les působit takhle silně. Ale uvědomovala si, že už si musí jednou provždy zvyknout, že různá místa, síly a energie na ni působí mnohem silněji než na kohokoliv jiného. Ovšem stále to pro ni bylo cosi nového a pokaždé ji to zaskočilo.

Jasně zde cítila přítomnost temných sil, pradávných a proradných... zcela jiných než v horách Dragor, kde panovala moc draků a kde nepřevládalo ani dobro ani zlo. Tam byly obě síly v rovnováze. Hory sice vyhlížely zrádně a nebezpečně, ale neustále byly pod kontrolou draků. Zatímco tady v Tmavém lese to bylo jiné. Nadvláda zla tu působila mocněji a výrazněji než jinde. Síla zla prostoupila každíčký kousíček lesa. Aranís ji rozpoznala, a rozpoznala ji i moc dobra v jejím nitru, která se chvěla a toužila vyjít na povrch. Aranís s ní usilovně bojovala a nebyl to snadný souboj. Ubíral jí mnoho energie. Nakonec ji ale dokázala v sobě udržet.

Moc dobra byla nespoutaná a ohromná, téměř všemocná, ale elfka už se jí nebála. Smířila se s ní a ze všech sil se ji snažila ovládnout a splynout s ní. Nebyla si ale vůbec jistá, zda to dokáže. Hluboko uvnitř totiž cítila, že něco takového je asi nad její síly.

Zapraskání se ozvalo znovu a Aranis zatajila dech. Její velké oči těkaly ze strany na stranu, ale nakonec její pohled pokaždé spočinul na mohutném Mordatovi, který stál těsně u ní a stále soustředěně naslouchal. Slyšela i vnímala jeho chroptivý dech a pořád dokola si opakovala, že ve skutečnosti je to Veragin ukrytý za maskou netvora. Ten Veragin, kterého zná. Ale znala ho vůbec někdy? Ta otázka ji děsila.

Náhle zahlédla pohyb. Několik metrů od nich, ve směru, kterým se díval i Veragin. Pohnulo se tam cosi podivného a velkého, a vzápětí dokonce spatřila jasně rudé, krvavé oči. Spadané jehličí tiše křupalo; kroky záhadného tvora byly lehké a opatrné. Vtom se objevil další pár rudých očí. Čtyři purpurové tečky se vznášely v černé temnotě noci, v tmavých stínech stromů a slabém měsíčním třpytu.

Veragin nečekaně vystartoval vpřed. Odlepil se od Aranis a vyskočil z úkrytu přímo před oba páry krvavých očí. Aranis úlekem zavrávala a vyděšeně zírala na velkého Mordata, řvoucího zuřivě jako rozběsněný lev, jak se holýma rukama vrhá na dva ohromné Dargwlky.

Ozvalo se zavrčení a posléze zakňučení, to když Veragin jednoho z nich odhodil stranou, kde netvor přistál pod stříbrnými paprsky měsíce na malé mýtině. Vztekle se postavil zpět na všechny čtyři, otřepal se a potřásl hlavou. Aranis naprosto zřetelně viděla jeho zuřivě vyceňené bílé tesáky a dva šavlové zuby. Netvorova černá srst s rudými tygřími pruhy se leskla v měsíčním světle a jeho krvavé oči, plné touhy po pomstě a smrti, blýskaly vztekem.

Druhý Dargwlk na Veragina zaútočil ve snaze prokousnout mu hrdlo. Mordat ho ale jedinou mocnou ranou pěstí srazil k zemi. Ve stínech stromů rozeznała Aranis jen jeho temný obrys.

Veragin nelenil a okamžitě se vyřítíl zpět k prvnímu netvorovi. Skočil k němu na prozářenou mýtinu, a když se ho Dargwlk pokusil kousnout, chytil ho oběma obrovskými rukama za tlamu a odhodil ho stranou. Ale to už mu na záda skočil Dargwlkův bratr.

Veragin zařval a přehodil si netvora přes rameno. Vlk se bránil a své dlouhé drápy mu v poslední chvíli zaryl do prsou. Z hlubokých škrábanců se okamžitě vyhrnula krev. Vzápětí ale Dargwlk přistál vedle svého bratra, který se snažil postavit na nohy.

V tom okamžiku Veragin pozvedl ruku a v ní se mu zčistajasna objevil zlatočerný plamen.

Dargwlcí s naježenými ocasy, vyceněnými zuby a výhružně zvednutými hlavami se stáhli. Aranís cítila, že mají z Veragina strach. Konec konců to byl Mordat a bratr jejich pána Maxarela. A na něho by si Dargwlcí nikdy netroufli. I teď museli vědět, že kdyby Veragin použil jen zlomek své moci, byli by oba ihned mrtví. Nemusel se obtěžovat bojem ani použít svoji plamennou sílu, ale přesto to udělal. Chtěl dát Dargwlkům šanci na rovný souboj, ale jejich příležitost již vypršela. Měli rozkazy od svého pána a neopovážili se je neuposlechnout.

Plamen v jeho dlani se rozhořel a změnil se v ohnivou kouli. Veragin neváhal a mrštil ji po obou netvorech. Ti se střele vyhnuli, ale Veragin po nich okamžitě hodil další. Tentokrát nebyli dost rychlí. Ohnivá koule trefila jednoho z nich přímo do hrudi, zatímco druhý uskočil stranou.

„NE!“ zařval Dargwlk, když spatřil svého bratra v plamenech. „NIRODE!“

Niroda zachvátil zlatočerný ohnivý vír. Ovinul se kolem jeho těla jako neúprosný had a Dargwlk naposled zařval. Vzápětí ho plameny pohltily a rozplynuly se jako pára. A po Dargwlkovi nezbylo ani stopy.

„NÉÉ!“ vřeštěl Drikor a s nepřítčným nářkem se dal na útěk. Veragin ho vyprovodil tak příšerným a zlověstným smíchem, až se Aranís zmocnila hrůza. Pevně se chytla stromu a schovala se za něj. Doufala, že si jí Mordat nevšimne. Třeba už na ni zapomněl...

Ale Veragin se otočil přímo k ní a v jeho očích spatřila krutou spokojenost. Už neplanuly, byly zase jeho, oříškově hnědé, avšak jako by byly zahalené stínem nebo temnou mlhou. Aranís netušila, co by měla udělat. Veragin ji děsil, ale věděla, že by nemělo cenu před ním utíkat. Dohonil by ji, a navíc jí něco uvnitř našeptávalo, ať zůstane. Ať zůstane s ním.

Zamířil sice k ní, ale pak se vyčerpaně opřel o vedlejší strom. Aranis instinktivně ucouvla. Veragin vypadal podivně. Zdál se náhle velice vysílený, i když ještě před chvílí byl plný energie. Oběma rukama se chytil černého kmene a ztěžka oddychoval. Vypadalo to, že bojuje sám se sebou. Vztekla a zároveň zoufale vrčel a pevně svíral strom, jako by se bál, že by mohl po Aranis skočit. Byla to pro něj strašlivá muka... a Aranis to najednou věděla. Cítila jeho bolest i utrpení, vnímala boj, který se odehrával v jeho nitru. Do očí jí vhrkly slzy a rozbušilo se jí srdce.

Veragin zápasil s temnotou své duše, se svým druhým já. V jeho nitru se rozhořel zlý plamen, který ho nabádal ke krutosti a ohavnostem. Aranis to všechno viděla. Díky nové schopnosti, kterou získala zároveň s mocí dobra svým spojením s jednorožcem. Díky Amildii, v lidské řeči zvané empatie, vcítění se do druhého. Veragin musel svádět nelítostný a těžký souboj se svou temnou a zlou polovinou, která se projevila v okamžiku, kdy se navrátil do své původní, přirozené podoby Mordata. S touto podobou se v něm znovu ozvala stará, dávno uspaná moc zla. Mohl opět používat svou pravou sílu, ale za strašlivou cenu – jeho duše se zmocnila temnota a jeho kruté já povstalo.

25

Jedna jeho část mu říkala, ať chrání jednorožce a Aranis. Ať bojuje za dobro. Připomínala mu vše, co během putování do Etelwenu zažil. A také ho posiloval nový cit, který nikdy předtím nezažil – láska. Avšak druhá jeho část ho nutila k pravému opaku. Slyšel hlas, který mu našeptával, aby princeznu zabil nebo se jí alespoň zmocnil, spoutal ji a našel svého bratra. Aby tak odevzdal Aranis i jednorožce svému pravému a jedinému Pánovi. Valgarovi.

„Veragine...“ zkusila na něj opatrně promluvit Aranis, ale stále raději zůstávala v bezpečné vzdálenosti, ukrytá za stromem. Veragin se v temném stínu nepatrně pohnul. Aranis vyděšeně polkla. Nevěděla, co od něj teď může čekat. Ale bolelo ji, takhle ho vidět.

„Veragine...“

Mordat vyčerpaně zabručel, ale vzápětí k ní rychle vyrazil. Aranis se téměř zastavilo srdce leknutím. Ale to už byl Veragin u ní. Vztáhl k ní ruku a silně ji stiskl pod krkem. Aranis zalapala po dechu a mar-

ně se ho snažila odstrčit. Sledovala jeho děsivé tesáky, lví rysy a zamlžené oči... ty oči, které znala a které milovala. Nyní byly ale zastřené a něha, kterou v nich každodenně vídala, se zdála být ztracená v návratnu.

Po tváři se jí skoulela slza. Jeho silná ruka ji svírala stále mocněji a Aranis cítila, jak z ní pomalu uniká život. Nedostávalo se jí vzduchu a její mysl se nořila do hlubokého spánku. V důsledku toho přestala vnímat Veraginovy pocity. A jednorožec jí pomoci nemohl, protože nedokázal ublížit nikomu, ať už se dělo cokoli. Nerozpoznal a neviděl zlo a nebezpečí. Jediné, co kromě dobra vnímal, byla smrt. Protože smrt není zlá, ale je součástí života. A Aranis se nyní smrti přibližovala. Proto náhle pocítila jednorožcovu energii, která jí pojednou začala proudit do těla.

Veragin hlasitě oddechoval a hleděl dívce do tváře jako smyslů zbavený. Jako by byl v nějakém transu. Pak náhle prudce zamrkal, vzápětí stisk povolil, až ji pustil úplně.

26

Aranis se zhroutila na zem. Namáhavě lapala po dechu, byla omámená z nedostatku kyslíku. Veragin vypadal naprosto zděšeně. Odklopýtal od ní několik kroků stranou, klesl na zem a opřel se o strom. V tom okamžiku kolem jeho těla vyšlehly černožlaté plameny, které vzápětí zase zmizely. A namísto Mordata seděl u stromu Veragin ve své lidské podobě, zadýchaný a vyčerpaný, s utrápeným a provinilým výrazem ve tváři. Měl na sobě své bývalé oblečení; tmavé kalhoty, černou košili a kožený kabát. Na hrudi mu košilí prosakovala krev.

Aranis se schoulila pod strom s koleny pod bradou. Už se jí dýchalo lépe, ale byla nesmírně vylekaná. Třásla se po celém těle a z očí jí stékaly slzy. Uzavřela se do sebe a nebyla schopná vnímat žádné jiné pocity než své vlastní. Veragin se náhle pohnul.

Viděla jeho nezřetelnou siluetu v černé tmě, vzdálenou jen několik metrů. Bála se ho. Nyní z něho měla opravdový strach. Dokonce začala uvažovat o tom, že kdyby ji chtěl zase napadnout, tak tentokrát použije svoji moc. Ale dokázala by proti Veraginovi opravdu poslat moc země nebo dobra? Dokázala by mu ublížit? Pro ochranu jednorožce by musela...

Vyděšeně sledovala, jak se k ní mladík plazí po kolenou. Teď už jeho tvář viděla zřetelně. Byla stejná, jak si ji pamatovala. Snědá, s tvrdými a charismatickými rysy a hlubokýma, oříškově hnědýma očima, do nichž mu padaly plavohnědé vlasy. Ovšem nikdy předtím v ní neviděla to, co nyní. Bolest, lítost, smutek i strach.

„Aranis,“ zašeptal chraplavě a natáhl k ní ruku. Elfka ihned ucukla.

„Ne... prosím, neboj se mě... jen to ne... Odpusť mi, prosím,“ šeptal naléhavým hlasem, když se doplazil až k ní. Opět k ní vztáhl paži a jemně se dotkl její tváře. Odřenými prsty jí setřel slzy a nakonec vzal její obličej do dlaní.

„Promiň! Odpusť mi... nechtěl jsem ti ublížit. Já ne! To bych nikdy, opravdu nikdy neudělal. Nechtěl jsem, Aranis. Prosím, odpusť mi. A neplač... Prosím, neboj se mě. Já jsem nechtěl.“

Elfka se mu upřeně dívala do očí. Nevěděla, co si má myslet, co má dělat, čemu má věřit. Ještě nikdy nebyla tolik zmatená. Veragin se odtáhl a opřel se o kmen stromu.

„Co jsem to udělal? Málem jsem tě... Nechtěl jsem ti ublížit. Nechtěl... musíš mi věřit. To já ne... to ten stín uvnitř mě. To ten hlas... Probudil se.“

Aranis si všimla, že se mu ve svitu měsíce lesknou oči slzami. Nikdy neplakal. Nikdy. Z jeho hlubokého hlasu číselo zoufalství, na které nebyla zvyklá, které u něj neznala a které ji lekal. Opatrně se k němu natáhla a po chvíli váhání ho objala kolem ramen.

Překvapený a zmožený Veragin rozpráhl paže a pevně ji k sobě přitiskl. Úlevně a dychtivě ji sevřel v náruči a ona se přitiskla k jeho hrudi. Teprve teď si všimla, že je zraněný a polekaně se od něho odtáhla.

„Jsi zraněný,“ zašeptala slabým hlasem. Přikývl.

„Je tu jednorozec...“ vydechl. Nebyla to otázka, ale Aranis přisvědčila: „Ano, je.“ Znovu přikývl.

„Nevím jak ti to ošetřím... nic tu nemáme. Ani vodu...“

„Je to jen škrábnutí. Brzy se zahojí... teď, když jsem se vrátil ke svému temnému já... mé tělo je vůči obyčejným zraněním odolnější. Vyléčím se.“

Aranis se zahleděla do tmy. Veragin se na ni zadíval a posléze ji vzal

něžně za ruku. Ale Aranis řekla naléhavým hlasem: „Chci, abys mi všechno vysvětlil.“

Přikývl a pak tiše pronesl: „Rozdělám oheň, je zima.“ Načež těžce vstal a začal se rozhlížet po nějakém dřevě. Aranis zůstala s nepřítomným výrazem sedět na místě.

Jednorožec se zviditelnil a jeho zářivé tělo ihned zalilo okolní přírodu bílým třpytem a jasem. Koruny stromů, keře i houštiny v tu chvíli zašuměly, jako když jimi prchá něco pryč. Bylo zřejmé, že dobro a světlo temné bytosti odpudilo.

Po chvíli se Veragin vrátil s náručí klacků. Naskládal je před Aranis mezi čtyři silné stromy a vztáhl k nim ruku. Z bledých prstů mu vyšlehl černozlatý plamen a dříví vzplálo. Opřel se o kmen a zahleděl se do ohnivých jazyků. Aranis ho potichu pozorovala a Veragin konečně promluvil:

„Všechno začalo před čtrnácti lety,“ hlesl. „Byl jsem ještě malý kluk. Já a můj o čtyři roky starší bratr Maxarel jsme žili s otcem ve vesnici Reas. Ovšem nebyli jsme tam příliš oblíbení. Otec byl totiž Mordat.

Vesničané se ho báli, stranili se ho a často ho ponižovali a nadávali mu. Když ho potkali, okamžitě dělali znamení na ochranu proti prokletí...“ Aranis si všimla, jak se mu při té vzpomínce zlostně zablesklo v očích. „Ale náš otec byl dobrý muž. Miloval jsem ho nade všecko. Byl sice Mordat, ale se svým temným *já* bojoval a ten souboj vyhrál. Nikdy se neproměňoval, nikdy nezabýjel. Uctíval dobro a věřil v něj. Nikdy... nikdy by se nepřidal na stranu zla.“

Odmlčel se. Bylo slyšet jen praskání ohně.

„Ale pak přišli oni. Královští vojáci. Král Leodhen byl posedlý pátráním po všech Mordatech. Nezajímalo ho, že i Mordati jsou pouhými otroky prastarých Temných sil. Že jsou to prokletí lidé, kteří bojují sami se sebou a ztrácejí svou duši. Otec byl jedním z nich a dokázal proti své zkáze bojovat. Ale krále to nezajímalo. Jedné noci vojáci vtrhli do našeho domu, protože je k nám ti prokletí vesničané ochotně zavedli. Vojáci odvěkli otce i mě s bratrem na Santiel. Tam se konal soud, při kterém neměl otec sebemenší šanci na obhajobu. Byl Mordat a to ho rovnou odsuzovalo.

Nakonec byl popraven. Král Leodhen nařídil jeho oběšení. A já s Maxarelem jsme se museli na jeho popravu dívat. Viděl jsem, jak můj milovaný otec umírá... tak klidný a smířený se svým osudem. Vyrovnaný... a až do samého konce se na mě a bratra usmíval.

Král si nás potom chtěl na hradě nechat. Chtěl zjistit, zda jsme i my s Maxarelem Mordati a jestli časem projevíme známky zla. Ale nám se podařilo utéct. Maxarel našel způsob. Už si to moc nepamatuji, byli jsme jen dvě děti, kdo by si nás všímal? Ale utekli jsme. A tím to celé začalo.

Maxarel byl naplněný záští, zlobou a nenávistí. Přísahal, že otce pomstí za každou cenu. A navždy se zřekl dobra. Přijal své druhé já Mordata jako dar, jako štěstí, vysvobození a nástroj pomsty. A začal se učit boji. Učil sám sebe, ale i mě.

Byl jsem ještě malý. Neustále mi tloukl do hlavy, že musíme našeho otce pomstít. Že teď již nemáme nikoho jiného než jeden druhého. A že otec by to tak chtěl. Říkal, že byl Mordatem tak, jako my dva, a že musíme jít v jeho stopách. Že dobro je špatné a že právě kvůli němu otec zemřel. Že musíme uctívat zlo. Jen to nás prý může zachránit.

A já mu uvěřil. Slýchal jsem to každý den, od rána do večera, a uvěřil jsem. Pohlcen smutkem a bolestí jsem následoval svého bratra kamkoli.

Osm let jsme se protloukali světem a učili se všemu, co bychom jednou mohli potřebovat. Především boji a poznávání své moci. Maxarel se dovedl proměnit už ve třinácti letech. A byl tak silný... a tak mocný. Šel z něj strach už tenkrát, když byl ještě chlapec. Děsil mě, ale zároveň poháněl kupředu. Chtěl jsem se mu vyrovnat a pomstít otce. Žil jsem jen tou touhou. A když jsem na sebe ve čtrnácti letech poprvé vzal podobu Mordata, všechno šlo mnohem lépe.

Poddal jsem se tomu zlému hlasu, který mi zněl neustále v hlavě. Odevzdal jsem se temnotě, zlobě, zuřivosti a nenávisti. A nic jiného mě nezajímalo. Je snadné propadnout temnému plameni, který se ti rozhoří v hrudi, když po ničem jiném netoužíš a v nic jiného nevěříš. Když se vůbec nebráníš...

Tou dobou už byl Valgar dávno spoután. Ale Maxarel ho obdivoval

až s děsivým fanatismem. A já se jeho zápalu pro něj oddal také. Před čtyřmi roky jsme s bratrem vystoupili poprvé veřejně. Byli jsme připraveni. A rozhodli jsme se konat ve Valgarově jménu. Začali jsme tím, že jsme zaútočili na Západní vesnice, na náš rodný kraj.“

Veragin se hořce ušklíbl. „Ti lidé znepríjemňovali našemu otci život. A udali ho vojákům, když k nám přišli. Maxarel se chtěl pomstít a já proti tomu nic neměl. Zlý plamen v mém nitru dychtil konečně ochutnat smrt...“

Aranis ho pozorovala s bušícím srdcem. Vnímala všechnu jeho bolest, kterou cítil, když jí tohle všechno vyprávěl a když vzpomínal na léta zkázy a utrpení. Cítila jeho upřímnou lítost a nesnesitelné výčitky za vše, co napáchal. Ale stejně tak ve chvíli, když se nutil vzpomínat, vnímala tam někde hluboko uvnitř něho slabý záchvěv kruté zloby a radosti.

„Ach, Aranis... zabil jsem tolik lidí... tolik lidí. Zničil příliš mnoho životů, příliš jsem zabíjel.“ Zmučeně svěsil hlavu.

30

Chtěla ho vzít za ruku, pohladit ho po tváři, utěšit ho, ale něco jí v tom bránilo. Nemohla se k němu přiblížit. Jako kdyby ji varoval nějaký hlásek ... ozýval se to snad její strach? Bála se ho... děsila se ho... a i přes to všechno, co jí tu právě pověděl, přes smutek nad jeho hrozným a bolestným dětstvím cítila trochu vztek. Vždyť on jim celou dobu lhal! Všechno jim zatajil...

„Vzpomínáš na Morina, Aranis?“ pokračoval Veragin tichým hlasem, zrak stále upřený k plamenům. „Na muže, který přišel nejprve o ženu a pak i o dceru? Potkali jsme ho v Ínasu. S Donitem. Říkal, že jeho rodinu zavraždili Mordatové. To jsme byli my dva. Díval jsem se, jak Maxarel podřízl jeho ženě hrdlo, a cítil při tom příšernou, zlomyslnou radost. Bože, jak se za to nenávidím. Pak jsem jim zapálil dům. Zničil jsem tomu muži život... a nejen jemu. Zničil jsem spoustu životů.“

Ale pak přišla ta hrozná rána. Den, kdy jsem se dozvěděl celou pravdu, kdy jsem si zase vzpomněl na minulost. Na noc, kdy byl popraven náš otec. Před rokem, ve městě Dalonu, jsme potkali otcova dávného přítele. Maxarel ho chtěl zabít, ale já si s ním chtěl promluvit. Dozvědět se o otci něco víc. Nechápal jsem, proč kvůli tomu bratr tak vyváž-

dí. Byl nepřítel, pořád dokola opakoval, že se nemáme co vybavovat s obyčejnými lidmi, zastánci dobra a království. Až potom jsem pochopil, proč nechtěl, abych si s otcovým přítelem, Wetlim, promluvil. Wetli mi totiž otevřel oči.

Vyprávěl mi, že otec nikdy nevěřil ve zlo, ale vždy podporoval dobro a temnota se mu přičila. Že nenáviděl své druhé já, netvora uvnitř sebe. A já poprvé po dlouhé době opět pocítil bolest. Strašlivou a neutichající bolest. Bratr mě oklamal, podvedl! Svedl mě na scestí, donutil mě konat zlo a uvěřit, že náš otec byl stejný! Vraždil jsem, zabíjel, masakroval... pro něj! Pro otce! Ale ve skutečnosti jsem to dělal pro Maxarela. To on určil, jak budu žít. Využil mě pro svou pomstu. Věděl, že když budeme dva, budeme silnější.

Nenáviděl jsem ho za to a nenávidím ho doteď. Dozvědět se pravdu, vzpomenout si na dny, kdy mi otec vyprávěl o šlechetných skutcích dávných králů, o vznešeném Eoglinovi, legendárních elfech a ztělesnění dobra... bylo to jako prudká rána, ostré bodnutí přímo do srdce. Byl jsem jen loutka. Loutka ovládaná vlastním bratrem.

Maxarel tvrdil, že mě miluje, že vše dělal pro mé dobro. Že prý musíme pomstít otce a zabít krále. Že my dva patříme k sobě. Že dobro je k ničemu!“ pohrdavě si odfrkl. „Odešel jsem od něho. A už jsem se nikdy neproměnil. Zahodil jsem svou tvář Mordata. A rozhodl se napravit všechno zlé, co jsem napáchal. Což ovšem nebylo možné. Ať jsem dělal, co jsem dělal, výčitek a mučivých snů jsem se nezbavil. Každý den jsem trpěl, nenáviděl sám sebe, proklínal se. Cestoval jsem po celé zemi a snažil se pomáhat lidem. Ale nestačilo to. A byl jsem sám. Úplně sám. Jen Snížek mi byl věrným přítelem. Byl se mnou neustále. Dostal jsem ho od otce k pátým narozeninám. Od té doby mě neopustil. Ale já poprvé v životě pocítil prázdno. Samotu a beznaděj. Už jsem ničemu nevěřil, v nic nedoufal...

Jednoho dne mě zajali královi strážníci. Nečekal jsem to. Byl jsem ale neopatrný a dostal jsem za vyučenou. Zkrátka už jsem jim nemohl uniknout. Poznali mě, když jsem byl ve vesnici Nebel. A dostali mě. Jistě, mohl jsem se jim snadno postavit, ale svou moc už jsem dávno nevyužíval. A tak jsem skončil na Santielu.

Naštěstí se mi ze zámku podařilo utéct. Strážníci nejsou zvyklí na vězně a nebyli dost pozorní. A tehdy, té noci, kdy jsem utíkal, jsem vyslechl králův rozhovor s Orlinem. Bylo to poprvé, co jsem čaroděje viděl na vlastní oči, a hodně mě to překvapilo. Samozřejmě jsem neměl ani tušení, že je to Valgarův otec. A tak jsem se dozvěděl, co se chystá, a že je Valgar zpátky. Tím začalo celé tohle dobrodružství, které mi změnilo život. Protože jsem potkal tebe.“ Odtrhl oči od ohně a něžně pohlédl na elfku.

„Nikdy předtím jsem nepoznal nic takového jako lásku, přátelství nebo bezmeznou oddanost a víru v dobro a záchranu světa. Ale ty... změnila jsi mě. Změnila jsi můj názor na život, pohled na svět. Všechno, co jsem si do té doby myslel, v co jsem věřil nebo nevěřil... Ty jsi mi ukázala pravou hodnotu věcí, pravý smysl bytí. Otevřela jsi mi svoje srdce... a to nikdo nikdy neudělal. A já se poprvé v životě zamiloval.“

Aranis na něho chvíli mlčky hleděla a snažila se potlačit teplo, které se jí při jeho posledních slovech rozlilo tělem.

„Celou dobu jsi nám lhal, Veragine,“ namítla tiše.

„Nemohl jsem vám říct pravdu. Nikdy byste mou pomoc nepřijali. Nevěřili byste mi. Myslíš, že kdybych řekl *„Ahoj, jsem Mordat a chci pomoci zachránit dobro“*, tak byste mi dovolili jít s vámi? Falien by mě okamžitě nechal zavřít.“

Aranis chvíli mlčela. Svým způsobem měl pravdu, ale to ho neomlouvalo. Avšak jeho příběh ji dojímал a zároveň děsil. Vždyť on zabíjel tolik nevinných lidí! Ukrýval v sobě temný plamen, zatímco ona ve svém nitru nosila moc dobra. Další obrovská propast, která je rozdělovala...

„Ale i tak jsi nám měl říct pravdu. Tolikrát jsme se tě ptali na tvou minulost, kdo vlastně jsi. A ty jsi pokaždé zalhal. Lhal jsi i mně a já ti věřila. Věřila jsem, že tvé úmysly jsou šlechetné a dobré.“

„Aranis...“ zašeptal smutně a upřel na ni prosebný pohled. „Omlouvám se. Víím, že to asi nestačí, ale opravdu mě to mrzí. Ani nevíš, jak moc mě trápilo, takhle vás obelhávat. Jste moji jediní přátelé...“

Elfka zcela zřetelně cítila, že svou lítost myslí upřímně. Díky Amildii

teď snadno odhalila lež i přetvářku. Pravým pocitům se člověk neubrání a skrýt je nedokáže. A Veraginovy pocity vnímala jasně.

„Já nevím, co si mám myslet, Veragine. Je to pro mě příliš těžké. Potřebuji čas, abych si vše urovnala. Ale je mi líto tvého otce. Nezasloužil si takto zemřít. Lidé nadělali spoustu chyb. Příliš často se mýlili. Muselo být pro tebe hrozné, dívat se na smrt vlastního otce. Na jednu stranu chápu tvého bratra i tebe. Ale pomsta je špatná, dokáže jen ubližovat a ničit. A nakonec zničí každého.“

„Já vím, Aranis. Teď už to vím...“ hlesl sklesle. Na chvíli se rozhostilo ticho.

Nakonec Veragin opět promluvil: „Víš, teď, když jsem na sebe vzal opět svou temnou podobu, tak mohu užívat svou moc. Ale je to nebezpečné. Pokaždé, když se změním, pokaždé, když ji použiji, tak se ve mě rozhoří onen zlý plamen, který mě nabádá k špatným věcem. A já s ním musím bojovat. Bojovat sám se sebou...“

Aranis přikývla. Bála se Mordata ukrytého uvnitř Veragina. Děsila se ho. Ale potlačila svůj strach. Navíc jednorožec jí byl silnou oporou.

Zadívala se na Veraginovo zranění. „Co ta rána? Nemám tu nic, čím bych ji ošetřila.“

„To nevádí, hojí se rychle,“ odpověděl Veragin. „Díky zlému plameni a síle, která se ve mě rozhořela, jsem nyní odolnější a silnější.“

„A zranění, které ti způsobily ty plamenné střely?“ vzpomněla si náhle Aranis na ohnivé bumerangy, které po něm vrhl jeho bratr. Veragin se trpce ušklíbl.

„Ano, to bolí. Bumerangy se mi zařízly hluboko do masa. Ale seškvařily ho a kůži kolem také, takže se to scelilo a rány nekrvácí.“ Bezděčně se dotkl břicha. „Je to tak, že proti běžným zraněním jsme my Mordati dobře obrnění, náš vnitřní temný plamen nás rychle uzdravuje a ani obyčejný oheň nám nemůže ublížit. Ale oheň jiného Mordata ano. Protože zlý oheň, kterým vládeme, je tvořen naší podstatou, je obrazem našeho já. Má takovou sílu, jakou sílu má náš duch, naše mysl. A tak si s Maxarelem můžeme navzájem ublížit.“

Aranis si povzdechla. „Víš vůbec, kde jsme, Veragine?“

„Ne,“ odpověděl tiše a očima zapátral po okolí. Okamžitě spatřil

zářícího jednorožce jako jediný světlý a přívětivý bod v tmavém tajuplném lese. Všude se snášely černé stíny a stromy se hrozivě tyčily do výšky. Místy mezi větvemi prosvítaly stříbřité paprsky měsíce, které ozařovaly jehličím pokrytou zemi. „Nevím, kde teď jsme.“

„Musíme najít ostatní...“ začala elfka, ale náhle se posmutněle zarazila. „Pokud ještě... Nechali jsme je tam v horách na pospas Maxarelovi a hordě hladových noxogů. Neměli jsme utíkat, Veragine. Neměli... Mám o ně strach.“

„Nejdůležitější bylo, dostat odtamtud tebe, Aranis. Slyšela jsi Elease. Na tobě závisí naše osudy.“

„Doufám, že jsou všichni v pořádku... musí být v pořádku! Neodpustila bych si, kdyby se jim něco stalo. Myslím, že bychom se měli vydat k Stříbrnému jezeru. Jak jsme měli původně všichni v plánu. Eleas se toho určitě bude držet. Věřím, že půjdou právě tam.“

„Dobře,“ souhlasil Veragin. „Zítra, až se rozední, snad poznám, kde jsme, a určím cestu.“

34

Aranis přikývla. Pak se zamyslela a po chvíli řekla: „Nemáme tu nic. Jídlo, vodu, přikrývky... nic. Potravu si snad dokážeme obstarat, ale jak to uděláme s vodou, to nevím.“

„Proto se musíme k jezeru dostat co nejdříve.“

„Myslíš, že tam bude voda pitná?“ strchovala se trochu elfka. „Ty to tu znáš lépe, než jsi tvrdil, viď? Znáš tento les...“

„Ano...“ přiznal Veragin trochu provinile. „Znám ho dobře. Přitahoval mě svou temnou silou už od malička.“

Aranis opět jen přikývla. Zadívala se do plamenů, pak krátce pohlédla na Veragina a nakonec pohledem sklouzla k jednorožci po svém boku. „Půjdu spát. Dneska byl náročný a těžký den. Jsem vyčerpaná a už ani nedokážu racionálně myslet.“

„Dobrá. Dám ti svůj kabát, spi na něm. Noci jsou zde chladné a zem zebe,“ nabídl jí Veragin a vstal. Aranis sebou přitom trochu škubla. Stále z něho měla strach, aniž by si to uvědomovala. Veragin se na ni však nepodíval. Sundal si kabát a rozložil jí ho k ohni.

„Ne, Veragine, to nemusíš...“ chtěla ho zastavit, vždyť samotnému mu musela být zima.

„Mě to nevadí, Aranis,“ usmál se na ni. „Plamen uvnitř mě zahřeje. Nyní už se zimy bát nemusím.“

„Já se také mohu zahřát... mocí dobra...“ namítala dál, ne však příliš přesvědčivě.

„Ale stojí tě to mnohem více sil a námahy než mě,“ nedal se Veragin a Aranis tedy nakonec ulehla na jeho teplý kožený kabát. Sledovala ho, jak ještě sedí u ohně a sleduje plameny, ale pak ji únava přemohla a ona se ponořila do hlubokého, avšak neklidného spánku.

MNOHÁ VYSVĚTLOVÁNÍ

Když se Veragin ráno probudil, již svítalo. Míhotavé sluneční paprsky se prodíraly hustými větvemi, a i když se slabé třpytivé světlo snášelo mezi stromy, vládlo v Tmavém lese děsivé přítmí.

36

Přes den se zřetelně dala rozpoznat černá kůra kmenů i uhlově černé jehličí na větvích a na zemi. Stromy tu rostly poměrně blízko u sebe a celý les působil velmi zlověstně, temně a ponuře. Panoval tu jakýsi hřbitovní chlad; vzduch byl pronikavě studený a nepřirozeně čerstvý. A každou chvíli bylo slyšet nějaké zašustění, zapraskání větví, zavytí větru o koruny stromů... působilo to strašidelně. Tady si nikdo nemohl být ničím jistý. Kdykoli jste se otočili, abyste se podívali, co se to za vámi pohnulo, zamrazilo vás a polil studený pot nejistoty, že vás tentokrát něco pozoruje zepředu. Neustále jste cítili přítomnost čehosi temného a zlého... a měli jste pocit, jako by zde nebylo nic živého... jako by tento les byl mrtvý.

Veragin vstal. Všiml si, že Aranís s jednorožcem někam zmizeli. Na okamžik podlehl strachu a rychle se je vydal hledat.

Našel elfku kousek od ohniště za trnitým houštím, jak sedí pod vysokým stromem, zahalená ve stínu a jemný zlatý paprsek jí dopadá na zamyšlenou tvář. Jednorožec ležel několik stop od ní a poklidně oddechoval. Jeho jemná, sametově bílá srst zářila tak oslnivě, až Veragina zabolely oči. Byl jako třpytivý svítící bod v pochmurném a temném šeru. Ale ať byl jakkoliv krásný a úžasný, Veragin cítil nepatrný záchvěv odporu a nechuti, kdykoliv na něj pohlédl.

Okamžitě ten pocit zapudil a v duchu se zhrozil nad tím, co s ním zlo uvnitř něho provádí. Jednorozec – ztělesnění veškerého dobra – ho odpuzoval svou mocí. Dělal se mu špatně ze všech těch impulsů dobra, které kolem něho vibrovaly. Zlý plamen v jeho hrudi byl zpátky a s ním i jeho temné já. Už se nedokázal těšit z pocitu neskonaleho štěstí a krásy, kterým ho jednorozec naplňoval předtím.

Zastavil se Aranis za zády a upřeně se na jednorozce zadíval. Ten se mu zahleděl do očí. Veragin věděl, že jednorozec vidí hluboko do jeho srdce i duše. Že mu čte myšlenky a ví o něm všechno. Ovládá Amildii stejně jako Aranis. A přesto není schopen cítit nenávist. Stejně jako zlo nezná dobro, tak dobro nezná zlo...

Veragin sledoval jednorozcův výraz. Hloubku jeho blankytných, něžných očí. A přece jen ve svém srdci našel onen dnes tak vzdálený a dávný pocit lásky a úcty, který k němu prve choval. Snažil se toho pocitu zachytit, vytáhnout ho na povrch a přebít tak odpor, který ho spaloval. Vždyť se dívá na samotné dobro, nejčistší bytost světa, posvátné stvoření... nemůže ho nenávidět!

„Jednorozec chápe tvé nynější zmatené pocity. A já také,“ promluvil náhle Aranis, až sebou Veragin zaskočeně trhl. Tolik se ponořil do svých úvah, že na ni málem zapomněl. Přešel k ní a posadil se vedle na zem pokrytou suchým černým jehličím.

„Přemýšlela jsem, Veragine. O všem.“

Veragin na ni trochu zamračeně pohlédl. Stále si nemohl zvyknout na fakt, že Aranis od jednorozce získala schopnost vcítit se do druhého. Cítila to samé, co cítil on. A to ho děsilo.

„Zvážila jsem vše, co jsi mi včera řekl,“ pokračovala Aranis nepřítomným hlasem. Pohled upírala někam mezi tmavé stromy před nimi. „A chci, abys věděl, že tě chápu.“

Veragin na ni užasle zazíral, ale Aranis si jeho úžasu nevšímala.

„Jednorozec mi pomohl vše pochopit. Díky Amildii také vím, že jsi všechno, co jsi mi včera pověděl, myslel vážně a upřímně. A také vím, jaký vnitřní boj musíš svádět se svým černým já. Víím, jak je to těžké... cítím to.“ Konečně se na něj podívala. Její oči se zatřpytily. „V tvém životě je vražda, utrpení a smrt. Ale to už je minulost. Poznal jsi svou

chybu a snažil ses ji napravit. A za to tě chválím. Ne každý dokáže uznat své chyby a ne každý se je snaží napravit. Ano, lhal jsi nám, ale lituješ toho a navíc jsi asi opravdu neměl na vybranou.“

„Takže, takže mi odpouštíš...?“ zeptal se Veragin opatrně, zcela vyvedený z míry. Tohle nečekal. Byl přesvědčený, že už mu Aranis nikdy v životě neuvěří. „Nezlobíš se na mě?“

„Za své činy jsi trpěl dost. A trpíš stále. Zaplatil jsi za svou krutost. Ale dal ses na správnou stranu. Nač tě soudit za to, čím ses narodil? Já ti odpouštím lži, kterých ses na mně a našich přátelích dopustil. Nic víc ti odpouštět nemusím. Minulost je a zůstává minulostí. Důležitá je pouze přítomnost a budoucnost, kterou si zvolíme. Cesta, kterou se rozhodneme jít.“

„Aranis...“ Veragin nemohl uvěřit vlastním uším. „Ty... myslel jsem, že mě budeš navěky nenávidět.“

„Nikdy,“ něžně se na něj usmála a pohlédla mu zpříma do očí. Seděl jen pár centimetrů od ní. „Nikdy bych tě nemohla nenávidět... nikdy, Veragine.“

„Napáchal jsem tolik zla. Zabíjel nevinné...“ vrtěl hlavou, avšak Aranis ho jemně pohladila po tváři.

„Ale obelhal tě vlastní bratr. A ovládalo tě zlo ukryté v tvém srdci,“ usmála se. „Avšak dobro a láska v tobě nakonec zvítězily.“

Vzal ji za ruku, kterou ho hladila po tváři. Naklonil se k ní, aby jí mohl hledět přímo do očí. Do těch uhrančivých, křišťálově modrých očí... „Ale nedokážeš se zbavit strachu, který ze mě cítíš. Že ne? Teď, když se má moc vrátila a zlý plamen v mém nitru se rozhořel, se mě bojíš... Já vím, že ano, Aranis. Vidím ti to na očích,“ šeptal utrápeně. Nechtěl, aby z něho měla strach. Aby se ho děsila. Jen to ne... Ale zároveň nepatrná a vzdálená částčka jeho mysli se tiše radovala nad bázní, kterou vyvolával. Nenáviděl se za ty smíšené pocity. A Aranis mu navíc neodpověděla. Nedokázala to. Jen odvrátila obličej.

„Věděl jsem to,“ hlesl tiše a sklopil zrak. Vzal ji za ruku a pevně ji stiskl ve své velké, jizvami pokryté dlani. „Ale i tak jsem ti nade vše vděčný, žes mi odpustila, Aranis. Slibuji, že podruhé už tě ne-zklam.“

Aranis vstala a pomalu k němu přistoupila. Sledoval, jak se k němu přibližuje, jak stojí jen pár centimetrů od něho. A pohledem sklouzl k jejím rtům. Srdce se mu rozbušilo jako splašené a přebilo všechny ostatní nejisté emoce a pocity. Všechny ty zlé a proradné hlasy...

„I když v tobě teď dobro vyvolává nechuť, věř mi, že já v tobě nenechám zvítězit ten stín, který tě sužuje. Pomohu ti znovu vyvolat ty krásné pocity, které v člověku probouzí přítomnost jednorožce, kdykoli bude potřeba,“ řekla elfka s chápavým výrazem ve tváři.

Veragin na ni užasle pohlédl. Věděla všechno! Všechno, co cítil, co vnímal, co mu dělalo starosti, co ho těšilo... Jen doufal, že nedokáže číst jeho myšlenky. I když ani tomu by se nedivil. Připadalo mu, že ta dívka snad dokáže cokoli. Měnila se mu před očima. Vyvíjela se a stále sílila. Bylo to neuvěřitelné a jistě úžasné, ale Veraginovi se to příliš nezamlouvalo. Cítil totiž, že se mu tak Aranis stále více vzdaluje. Že je každým dnem více a více nedosažitelná.

Lehce jí přejel dlaní po celé délce levé paže a jemně ji k sobě přivinul. Objal ji kolem boků a mírně se k ní naklonil. K jeho překvapení se nijak nebránila.

„Stačí, když budeš stále se mnou, Aranis,“ zašeptal. „Když přede mnou přestaneš utíkat. Když mě od sebe přestaneš odhánět...“

„Ale víš, co se nakonec stane... budu muset odjet. Víš, co náš čeká, jestliže dobro zvítězí...“ upozorňovala ho a Veragin pocítil, jak se v jeho objetí rozechvěla.

„Ano, vím...“ přikývl a přitiskl ji k sobě ještě těsněji. Tentokrát nic nenamítala, nechala ho, ať ji hladí po zádech, ať pozoruje její rty a sklání se k nim. Stoupla si na špičky a objala ho kolem krku. Už byl jen kousíček od ní, už vnímal její dech a tlukot srdce. A konečně ji políbil, dlouze a měkce. Přitiskl ji ještě pevněji ke svému tělu a Aranis mu vzápetí polibek oplácela. Už se nebránila, rozhodla se dát průchod svým citům. Ani nevěděla proč, ale náhle jí to přišlo jako správné řešení. Pochopila, že lásce se nesmí vyhýbat.

Majestátné hřebeny zákeřných a proradných hor Dragor pozvolna přecházely v husté a černé koruny Tmavého lesa. Nad horskými vrcholky